

презъ Дунава — Влашко, до Карпатскитѣ планини. Племената на тракийцитѣ много се мразѣли и карали помежду си. За това били се, грабили се и никога не могли да образуватъ едно голѣмо царство. Който главатаръ билъ по-уменъ и по-силенъ, събиралъ силна дружина, съ която надвивалъ противникитѣ си и имъ ограбвалъ добитъка и храната.

Всѣко тракийско племе си имало свое име; така по течението на р. Марица и около Одринъ живѣло племето Одриси. Одриситѣ първи направили Одринъ своя столица и съзидали крепостъ. Одриситѣ били войнствени. По едно време тѣ издигнали силно царство, започнали да воюватъ съ македонцитѣ, които били роднина на тракийцитѣ. Одриситѣ съградили и първитѣ жилища въ Пловдивъ, Стара Загора и други стари тракийски селища. Тѣхни голѣми врагове били беситѣ, които имали центъра си на Родопитѣ, срещу града Татаръ Пазарджикъ, къмъ Пещера, подъ Баба баиръ. Тамъ тѣ имали укрепенъ градъ. По Дунавската равнина населявало племето мизи, между Кюстендилъ и Щипъ — пеони, а въ Софийско поле племето серди. Сердитѣ съградили първитѣ колиби върху топлиитѣ извори посрѣдъ Софийското поле. Тѣзи колиби сетне се намножили, та римлянитѣ нарекли селището Сердика, по-сетне славянитѣ го нарекли Сръдецъ — София.

Тракийцитѣ били земеделци и овчари. Тѣ били здрави и много военолюбиви. Мжжетѣ били постоянно на война или на ловъ, а женитѣ орѣли нивитѣ и гледали добитъка. Всѣки мжжъ ималъ по нѣколко жени. Обичаитѣ на тракийцитѣ били доста чудни: когато се родѣло нѣкое дете, всички роднини се събирали и го оплаквали. Обратно, когато нѣкой умре, всички се радвали, че се е отървалъ отъ мжки и неволи.

(Следва)